

8. mars for proletær feminisme

I klassesamfunnet lever alle som medlem av en bestemt klasse, og all slags tenking uten unntak, bærer merket til en klasse. ((Mao, 1937. «Om praksis». Selected Works, Vol. IV, s. 428. Vår omsetjing frå engelsk.))

Mao

Alt vi tenker og gjør i samfunnet er prega av hvilken klasse vi tilhører. Dette gjelder i like stor grad for feminismen og kvinnebevegelsen. På samme måte som borgerskapets kvinner har sin feminisme, må proletariatets kvinner også ha sin feminisme.

Den proletære feminismen er proletariatets klassestandpunkt i kvinnebevegelsen. Den tar til orde for særskilt organisering av arbeiderkvinnene.

Den proletære feminismen finner ikke årsaken til kvinneundertrykkinga i biologien eller naturen, men i privateiendommen. Den ser ikke på «mann» og «kvinne» som statiske, uforanderlige kategorier, men som *sosiale* kategorier med en begynnelse, utvikling og slutt. Kvinneundertrykking har ikke alltid eksistert, men oppstod sammen med privateiendommen for flere tusen år siden. Dermed er det også mulig å få *slutt* på kvinneundertrykkinga. Forutsetningen for dette er at selve det materielle grunnlaget for kvinneundertrykkinga blir fjerna, altså den private eiendommen.

Med etableringa av privateiendommen ble klassesamfunnet også etablert. Den private eiendommen ble etablert nettopp fordi det var grunnlag for overskudd og klassesamfunn. Makta over dette overskuddet fikk mennene, og for å føre dette videre i slekta ble farslinjen etablert, og kvinnene ble underlagt

streng seksuell og sosial kontroll. I ytterste instans ble kontrollen opprettholdt med vold. Selv om systemet har endret seg siden har hoveddelene av makta og overskuddet forblitt hos noen få rike menn. Den sosiale og seksuelle kontrollen av kvinner er i sterkere eller svakere grad til stedet i de fleste kulturer og land i verden, sammen med volden mot kvinner og andre som blir sett på som en trussel mot det patriarkalske systemet.

Eiendomsforholdene og den private eiendommen en en stor faktor i menneskers familiære og økonomiske liv, og på de fleste områder har dette satt kvinnene i en svakere posisjon enn menn. Kvinner på verdensbasis gjør over halvparten av arbeidet, men eier ti prosent av verdens eiendom. Pandemien de siste to årene har også blottlagt ulikhetene i samfunnet, og rammet arbeiderkvinnene på en særskilt måte. Kvinner i helsesektoren har måttet jobbe hardere og lenger og under større risiko, uten annen kompensasjon enn «applaus».

Kvinner har blitt tvunget til å bo sammen med en voldelig partner – fra mars til desember 2020 steg rapportert partnervold med 50% sammenlignet med tidligere, og de som rammes er i all hovedsak kvinner. Kvinner har i dag oftere lav lønn, deltidsstillinger, tungende dobbeltarbeid, og er utsatt for vold av menn. Homofile, transpersoner og andre skeive er også utsatt for menns vold. Alle disse har derfor mye å vinne på å avskaffe privateiendommen, innføre kollektiver og sosiale produksjonsformer og oppheve patriarkatet.

Kvinnefrigjøringa kommer ikke automatisk, som et slags biprodukt av sosialismen. Lang historisk erfaring viser oss at «ren» klasseorganisering har en tendens til å stryke ut kvinneperspektivet og reprodusere undertrykking gjennom gammel vane. Arbeiderkvinner må organisere seg sjølstendig, med sine egne organisasjoner, og de må føre aktiv kvinnekamp her og nå under kapitalismen, i fremtiden under sosialismen, og helt fram til kommunismen.

Vi oppfordrer til å bruke den internasjonale kvinnekampen 8. mars til å føre proletær kvinnekamp, uansett hvor man er. I Bergen oppfordrer vi til å møte opp på følgende markering:

Bergen:

8. mars kl. 19:00 på Valborg Platous plass (bak hovedbiblioteket).

Parole: «Stopp vold mot kvinner!»

Arrangører:

Kampkomiteen

Revolusjonære Kommuniste

Norges Kommunistiske Parti

**Kvinner holder oppe halve himmelen!
Arbeiderkvinner i alle land, forén dere!**